

M E D I T A T I O N E S

D E

Vera Indole & Ratione
Officiorum Perfectarum,

QUAS

VENIA AMPL. FAC. PHILOS. ABOENS.

Publicæ modeste subjiciunt censuræ:

CAROLUS GUSTAVUS UTTER,
Phil. Mag.

E T

JOHANNES FRIDERICUS AHLSTEDT,
Stipend. Regius,
Satacundenses..

In Audit. Superiori die. VIII Martii MDCCXCVII.

Horis a. m. confvetis.

ABOÆ, Typis FRENCKELIANIS.

72.

Mag. Decens Volpo

S:æ R:æ M:tis

Speditatæ Fidei Viro

Amplissimo atque Celeberrimo

D:no Mag. JOHANNI HENR.
LINDQUIST,

Ad. Reg. Lyceum Aboënsे Matheos Profesori, nec non
Reg. Acad. Scient. Svec. ac Reg. Societ. Scient. Upf. Membro,

Patrono Benignissimo,

Officii sui jucundissimi æque ac sanctissimi memores, hoc
qualecumque opusculum, ob innumera in se collata favoris
prorsus singularis documenta, mente consecrant gratisima

Amplissimi Nominis Sui

cultores devotissimi

Auctor & Respondens.

Nullus feracior in Philosophia est locus, nec uberior, quam de Officiis, a quibus constanter honesteque vivendi præcepta ducuntur.

CICERO.

§. I.

Cum Officia nostra vulgo dispescuntur in *Perfecta* & *Imperfecta*, constat primum, quæstionem non esse nisi de iis officiis, quæ aliis debemus (a): deinde apparet, hanc appellationem ad significandam officii aliquujus majorem vel minorem dignitatem & necessitatem proprie non spectare. Sunt enim cum ita hominis officia a sapientissimo, justissimo ac benignissimo Numine æque sancte nobis injuncta (b). Omnia quo-

A que

(a) Cfr. SCHUBERTI *Philosophia Practica* §. 293 & 294.

(b) "Il est donc certain, que ce que les jurisconsultes appellent obligation *parfaite* & *rigoureuse* n'embrasse pas tous les devoirs indispensables de l'homme, & que les obligations qu'ils appellent *imparfaites* & *non rigou-*

que mortalium officia in ipsa nostra natura, ejusque facultatibus & propensionibus æque certum validumque agnoscunt fundatum, ac denique ad societatem humanam stabiliendam, & salutem tam publicam quam privatam, tam temporalem quam æternam promovendam, accelerandam atque adipiscendam, conjunctim quasi concurrunt; ita ut optata mortalium felicitas, vel minimis officiis neglectis, plene attingi haud posset, sed tota fere hominum communitas, si non penitus dissolveretur, semper tamen maneret languida, multisque molestiis immersa ac corruptelis obnoxia pestiferis. Quin interdum officia, quæ vocantur *Imperfetta*, si singillatim spectantur, majoris evadunt ponderis majorisque necessitatis, quam quædam *Perfecta*: unde dubium non est, quin aliquando, illis negligendis, turpius & majus committatur peccatum, quam his non implendis. Laudatam itaque officiorum utriusque generis denominationem ex alia ratione

„renfes obligent, suivant la raison & en conscience, pour „le moins autant que celles qu'ils regardent comme par- „faites.” BURLAMAQUI *Principes du Droit de la Nat. & des Gens* Vol. III p. 368. Cfr. HUTCHESON *Système de Philosophie Morale* Vol. I, pag. 434.

tione petendam, alioque e fonte esse ducendam, oppido patet (c). Vel parum diligenti adhibita meditatione, veram tamen magnamque inter hæc genera officiorum differentiam intercedere invenimus: unde hæc eorum jam dudum apud Philosophos usitata divisione atque appellatio commode possit derivari ac probari. Scilicet omnibus mox est concedendum, generalem Officiorum Perfectorum observantiam majoris esse momenti, quam Imperfectorum, & violationem illorum societati humanæ damnoſiorem, quam horum neglectum. Quam diversam eorum indolem, veramque Perfectorum in primis rationem plenius explicare, ordine proponere, ac firmis fundamentis superstruere, uti magnum in Jurisprudentia naturali momentum habet; ita quomodo hoc nostra ex mente commodissime fieri possit, paucis disputare, specimen aliquod Academicum edituris nobis placuit. In quo tenuissimarum virium consciī, non nisi experiri eas-

A 2 dem

(c) Quam difficultis tamen explicatu vera hujus differentiæ indoles atque ratio viris quibusdam doctissimis visa sit, ostendit Cel. SULZER *Vermischte Philos. Schriften* Vol. I. pag. 389 sqq. (s. Mem. de l' Academ. Roy. des Sciences &c. *de Prusse* a. 1756 p. 450 sqq.).

dem connati, ab æquitate & benignitate Lectoris Candi-
didi expetimus exspectamusque, ut mitem in juveni-
les hasce meditationes exercere velit censuram.

§. II.

Nobis igitur ad rem proprius accessuris, convenire
putamus, mox quasi in limine observare, *Officiorum* no-
mine actiones venire morales, ad quas vel suscipien-
das vel cavendas obligantur mortales. Quarum
actionum obligatione sic homini injunctarum, illæ *Per-
fecta* vocantur *Officia*, quæ vi extorquere liceat, aut ad
quæ præstanta alii nos vel invitòs, coactione quadam
adhibita externa, adigere recte possunt. *Imperfecta*
contra dicuntur *Officia*, ad quæ exigenda nullam vim
adhibere licet, sed quorum exsecutio cujusque sponte-
næ voluntati & virtuti est relinquenda, atque ex
beneficentia mortalium exspectanda: Unde etiam *Of-
ficia Humanitatis* (svet. *Kårleks-plikter*) appellari so-
lent. Experientia vero quotidiana docet, naturam ac
indolem humanam tam esse corruptam, malitiamque
tam late divulgatam, ut haud pauci mortalium, non
modo officiis suis præstantis non delectentur, sed
etiam ex iis neglectis voluptatem saepe percipere vi-
deantur, nihilque igitur fere boni agant, nisi ad quod
agen-

agendum vi aut coactione quadam externa impelli queant. Quæ cum ita sint; Officia Perfecta certius expectanda sunt, diligentiusque implentur, quam Imperfecta. Hinc intuitu in primis executionis certioris diligentiorisque, illa *Perfecta*, hæc vero *Imperfecta* fuere nominata. Cum autem de causa queritur, cur illa vi queant extorqueri, hæc non item? eam non ubique satis plane & solide, ita ut satisfaciat intellectui, proponi ac explicari videmus. Ad majorem quidem necessitatem vulgo provocant observandorum Officiorum Perfectorum; quæ, si generaliter ea species, concedi omnino debet, ut supra innuimus; quippe quum nulla fere horula illis vacare queat, & omnis vitæ societas communitasque, illis neglectis evertatur ac ruina mortaliū generi immineat apertissima (a); Cum contra

A 3

Im-

(a) 'Dann aber kann keine Gesellschaft bestehen, wenn ihre Mitglieder stets bereit sind sich einander zu schaden und zu beleidigen. Den Augenblick, da die Beleidigung anfängt, gewinnt auch gegenseitige Erbitterung und Feindschaft Platz, alle Bande der Gesellschaft werden zerrissen, und die verschiedenen Glieder, woraus sie bestand, werden durch die Heftigkeit und durch den Widerspruch ihrer freitenden Neigungen gleichsam zerstückt und zerstreut.' SMITH *Theorie der Mo-*

Imperfecta, quamvis neglecta, non æque infaustas mox gignant sequelas, nec vulnera inde orta æque sint mortifera (b). Ex illa tamen necessitate, ad vis in quovis casu recte adhibendæ facultatem & jus, manifesta mox non valet consequentia. Ulterior itaque hac de re disquisitio haud videtur superflua.

§. III.

Fundamentum vero hujus juris firmum quærentes, illud in jure se suaque contra vim aliorum injustum defendendi situm esse existimamus. Quare ab instituti ratione non putamus alienum, in hanc rem atten-

ral. Empf. Th. II. Abschn. II. Haupft. III. p. 203, 204.

Cfr. FUFENDORFF *de Jure Nat. & Gent.* Lib. II. Cap. V.

§. 3. & Lib. III. Cap. I. §. I.

(b) "Qui enim nihil boni in me confert, qui ne vulgaria
,,quidem officia mecum miscet, cum co tamen tranquille
,,vivere possum, modo nulla ratione me lædat" FU-
FENDORFF I. c. L. III. Cap. I. §. I. Quæ tamen non i-
ta volumus intelligenda aut interpretanda, quasi homi-
nes satis tranquillam ac beatam sine omnibus officiis hu-
manitatis degere possent vitam: mortales enim, illis pror-
fus diuque neglectis, fluctibus fortunæ facile superaren-
tur, & fors eorum serius očiusque futura foret miser-
rima.

attentionem nostram primo convertere atque indeolem ejus paucis explicare. Itaque primum conservacionem sui rerumque omnium, quæ ad nos pertinent, cuique mortalium curæ & maxime esse & esse deberre, ipsam hominis naturam, amoremque sui animis nostris inditum, tenerrimum, considerantes facile deprehendimus (*a*). Deinde sententia Philosophorum, qua recte statuunt, omnes homines natura esse æquales, & æqualia omnibus tribuunt ad conservationem felicitatemque suam pertinentia jura, e legis naturæ universalibus obligationibus profluentia (*b*), fundamen-

(*a*) "Le desir inné de la vie & de sa propre conservation,
 „fait connoître ce droit à tous les hommes, indépen-
 „damment du sentiment immédiat du mal moral que nous
 „trouvons dans tous les actes de cruauté qui font souf-
 „frir nos semblables, & qui nuisent à leur bonheur."
 HUTCHESON l. c. Liv. III. Chap. V. Vol. I. pag. 491.
 Quodque Deus in natura omnium hominum inclinatio-
 nem felicitatis nostræ querendæ insevit ac inculcavit,
 testimonii loco evidentissimi nobis infervit, hoc pertinere
 ad officia nobis a Deo injuncta.

(*b*) "L'égalité naturelle des hommes consiste principalement
 „en ce que ces droits naturels appartiennent également à
 „tous;" HUTCHESON l. c. pag. 501.

mentum præbet *inculpatae*, quam vocant *tutelæ*, tutissimum, summi nostri Domini ac Legislatoris sapientia, bonitate ac justitia nixum: utpote quem, ullos mortalium a cura & tutela sua excludere, aut unitemere præ altero favere, unum alteri quasi immolandum vel devorandum concedere, unum instar meri instrumenti ad alterius felicitatem promovendam abjecisse, concipi non posse. Quandoquidem igitur cuncti mortalium ab eadē stirpe sunt exorti, cunctique naturam naucti parem, ac ad eundem finem cunctorum tendunt desideria; nullam inveniri posse putamus causam, cur non omnibus eadem tribuantur obligationes implendæ, eademque jura præstanta. Quod si lex naturæ ita omnibus est communis atque eadem, & unicuique hominum jus vitam aliquæ sua conservandi tribuit; eadem lex haud permittit, ut cum detimento aliorum nobis prodesse conemur, aut ut eosdem ullo modo laedamus; neque illud, monente **CICERONE**, natura patitur, ut aliorum spoliis nostras facultates, copias, opes augeamus. Si enim sic erimus affecti, ut propter suum quisque emolumentum spoliet, aut violet alterum; disrumpi necesse est eam, quæ maxime est secundum naturam, humani generis societatem

* * * * *

tem (c). Unde contendere nemo sanus potest, quemquam ad injurias ferendas esse obligatum, sed cum e contrario omnes saluti suæ prospicere oporteat, injuriam a se arcere pro viribus debent (d). Quamobrem si quis semet ita insociabilem, legisque dicta & præscripta negligentem præbeat, ut injuriam alteri inferat, huncque injuste aggrediatur, unde alter illorum necessario sit vel periturus, vel saltim quoad membra, bona &c. grave damnum passurus, atque sic infelix evasurus; legem naturæ concedere existimandum est, immo jubere, ut invasor potius pereat, vel modo violento ab injuria inferenda abstineatur. Deum enim ut Legislatorem & Dominum sapientissimum, æque ac justissimum, violatori legum injusto potius quam earum observatori favere velle, & quibusdam quasi privilegia mali patrandi ac innocentibus opprimen-

B

di

(c) *De Off. Lib. III, Cap. V.*

(d) "La loi naturelle ne nous permet pas seulement de „nous défendre, elle nous l'ordonne positivement, par „cela même qu'elle nous prescrit de nous aimer, & de „travailler à notre conservation." BURLAMAQUI L, c.
Vol. III. p. 183.

di deditse, putare, valde in illum injurium, & vel conceptu impium esset. Nec quidquam absurdius cogitari potest lege, quæ sibi ipsi prorsus contraria, violatores suos potius tueatur, quam homines sibi obedientes: potiusque colligas, qui illam violent, quam diu in illo actu constituti sunt, sub legis tutela esse non posse, adeoque nihil in illos, quo a malefano suo consilio arceantur, interim non licere. Nobis igitur vitam, bona aliaque jura nostra, felicitatis nostræ tuerendæ gratia, defendere malignorumque vim, legem naturæ violentium, vi repellere non solum licere, sed etiam incumbere, meridiana luce clarius hinc evadit.

§. IV.

Omne vero ius perfectum, sive quod vi ab aliis extorquere recte possumus, si rem diligentius expendimus, ad illud jus sese contra vim injustam defendendi, revocari potest; neque unquam permittit lex naturalis ad vim recurrere, nisi ad injuriam sive vim arcendam. Ac quum nullius juris nobis formare ideam possumus, cui non simul ab altera parte quædam respondeat obligatio (juri illi locum muniens), atque inde enascens officium; intelligitur hinc ortus atque vera ratio *Officiorum Perfectorum*. Nempe hoc nomi-

ne non nisi illa officia vere significantur, quæ non nisi *in abstinentia a læsione, ab injuria, sive ab injusta vi aliis inferenda, consistunt* (a). Quoties illa violentur, toties alter *injuste invaditur, totiesque hinc illi vim vi repellere licet: atque in hoc, jus illud officia ista vi extorquendi sese exserit.* Nihil aliud illo jure exercendo facimus, nisi quod *jus nosmet contra injuriam defendendi exercemus.* Unde recte monent, præceptum illud: *neminem læde principium horum officiorum esse communem:* quo neglecto, *læsus in statum justæ defensionis semper redigitur.* Negligendo autem officio aliquo imperfecto, lex quidem naturalis violatur, sed *alter tamen eo ipso non invaditur, nihil ei quod suum est admittitur;* adeoque nec illi *jus vi utendi inde enasci potest,* quæ, uti ostendimus, nemini nisi in causa aggressonis permittitur (b). Hinc igitur *jus perfectum circa Officia Perfecta solum versari, abunde liquet.*

B 2

§. V.

(a) "Violatio juris perfecti, alterius injuria vocatur. Alterum lædere dicitur, qui jus perfectum ipsius violat, seu ei injuriam facit, & ideo omni læsioni inest injuria." WOLFFII *Instit. Juris Nat. & Gent.* §. 87, 88. Cfr. BURLAMAQUI L. c. Vol. VII. p. 330.

(b) Ertorsio violenta officii imperfecti, læsio perfecta recte dicitur. Vid. KOEHLERI *Exercit. Juris Nat.* §. 794. Schol. II.

§. V.

Plana adeo atque facilis hæc nobis videtur esse ratio naturæ *Officiorum Perfectorum* explicandæ, atque differentiam eorum ab *Imperfectis* ostendendi, ut pluribus ambagibus aut majori molimine ad hanc doctrinam illustrandam opus haud esse existimemus. Patet hinc simul causa, cur illa vi extorquere liceat, hæc vero non item. Porro indidem elucet, cur quidam Morum Doctores ea officia, quæ vulgo *Perfecta* vocari solent, *Negativa* appellare: *Imperfecta* vero illa, *Positiva* dicere, maluerint. Nam illa quasi negant quemquam invadī ac violari, hæc opem atque operam aliis præstandam ponunt; illa proprie non agendo, alteri nihil eripiendo (*a*); hæc aliquid præstando, opera aut alia ope de nostra re, alteri tribuenda, ejus sic re augenda ac ad pristinum statum eius aliquid quasi addendo, perficiuntur. Hinc vulgo posterioris generis hæc officia etiam nobiliora & generosiora existimantur, ut ab animo magis spontaneo &

(*a*) "Ce devoir confié pour l'ordinaire à s'abstenir d'agir,, „ce qui est très-aié. Pour s'empêcher de violer ces „sortes de loix, il ne faut que demeurer en repos & „dans l'inaction." BURLAMAQUI L. c. Vol. III. p. 317.

& benigniore profecta: quippe cum *illis* præstandis nihil facimus aliud, nisi quod non lœdimus, non turbamus alterius pacem, eum non invadimus; *his* exercendis molestiæ alicui aut jacturæ nos subjicimus, quo aliis bene sit. Quæ tamen posterioris hujus generis præstantia, quam non efficiat, ut ad hæc extorquenda vis adhiberi recte queat, simul liquet. Nec huic doctrinæ ullo modo officit, quod *Officia ex pactis orta*, Perfectorum generi vulgo, idque rectissime, annumerentur (b). Licet enim videri alicui posfit, his præstandis aliquid alteri *dari* atque *addi*, non solum *nihil adimi*, & ab eo violando *quiesci*; tamen re altius perpensa, multo aliter sese illam habere, facile reperitur. Nam per omne pactum aliquid alteri datur, aut in eum transfertur, quod sic suum fit, atque suo postea subest dominio, & ad res suas pertinet, æque ac illa quæ ipse antea possidebat. Unde pacto non servando, hoc est suo illum privando, manifesto eum invadimus, sua ei eripere conamur, atque sic vim ei, suum jus vindicare volenti, inferimus. Nihil autem omnino fa-

B. 3

cit

(b) Officia etiam per se imperfecta, vim perfectorum eo modo induere constat. Cfr. KOEHLER *de Jure Sociali* §. 206-210.

cit ad rem, sive *sua res*, quam ei adimere conor, in sua sit manu, sive in mea; nam *Depositum* mihi creditum, aut *Mutuum* mihi cum conditione reddendi datum, æque manet jure suum, ac si in arca domini reservaretur: quamobrem ea restituere, ut & operam ei obligatam (quæ instar rei suo dominio per partum subjectæ, illa quoque considerari debet) præstare, si recuso; plane idem facio, ac si tantumdem ex sua domo surripiam: aut si vi illum impedio, ubi sua illa sumere ac recipere vult, oppido injuste eum aggredior. Non enim locus ubi res aliqua habetur, sed jus dominii in his spectari debet. Pacto igitur violato, læsus ad justam defensionem suscipiendam quasi cogitur. Ac eadem, quæ de vi illata supra generalliter disputavimus, de hoc etiam genere valent.

§. VI.

Quanti sit momenti, ut hæc de vera Officiorum Perfectorum indole ac genuino illorum fundamento doctrina accurate teneatur, vel inde patet, quod non nisi ex illis officiis violatis, cum omne *Jus Belli*, tum omne *in foro agendi jus*, repetere oporteat. Nam quod de singulis hominibus in statu constitutis naturali valet, ut non nisi ad jura sua perfecta tuenda, ac offi-

officia perfecta extorquenda, vim adhibere illis liceat; idem de Civitatibus, Belli Jus inter se exercentibus, statuendum est. Gentes nempe diversæ, tamquam personæ morales, liberæ atque æquales, sive in statu inter se viventes naturali, recte spectantur (*a*), neminem præter Deum agnoscentes superiorem; adeo ut nullum commune forum habeant, ad quod querelas injuriarum sibi illatarum deferre possint, sed ipsæ iurium suorum defensores atque Officiorum Perfectorum extortores esse, necesse habeant. Cumque *Jus Gentium* revera nihil aliud sit, nisi *Jus Naturæ* ad Populos aut Civitates applicatum (*b*); eadem de naturali harum *Belli Jure*, quæ de singulorum hominum tutela inculpata in genere, valent principia: cuius tamen juris speciales formas attingere, ad præsens institutum haud pertinet. Multo minus jam attinet de *Jure Gentium* sic dicto *Voluntario* disputare: quod quidem in quantum valebit, non nisi ex pacto quodam derivari potest. Quod autem ad *Actiones civium* in

(*a*) Cfr. WOLFFII *Inst. Juris. Nat. & Gent.* §. 850, 977, 1028. & SCHUBERTI *Philos. Pract.* §. 2099, 2100.

(*b*) Vid. SCHUBERT I. c. §. 2129. Cfr. BURLAMAQUI L. c. Vol. VII, p. 291.

in foro spectat, notissimum est, mortales mala, e pravitate indolis humanæ cuique in statu naturali imminentia, evitatueros, atque ad præsidia contra eadem necessaria obtainenda, in civitates sensim coivisse (c), earumque regendarum potestatem in certos homines contulisse, sive Imperantes constituisse, quorum curæ jus suum perfecta officia ab aliis extorquendi commiserunt. Ut vero hujus consilii fructus certius commodiusque perciperentur, legibus civilibus opus fuit facienda atque omittenda civibus inculcare. De officiis autem Imperfectis implendis, quæ coactionem respunnt, quorumque præstandorum tempora & conditiones accurate præscribi vix possunt, haud facile leges civiles quidquam valent statuere, nisi in quantum ratio Civitatis ea in Perfecta commutare jubeat (d).

Cete-

(c) Cfr. PUFENDORFF l. c. Lib. VII Cap. I.

(d) Ita e. g. licet beneficentia in pauperes non ad officia necessitatis aut perfecta, sed ad humanitatis sive imperfecta merito sua natura sit referenda; nihilo tamen minus in civitatibus humanitate politioribus, ditiores reperimus esse obligatos ad hanc beneficentiam in pauperes exercendam, idque civilis ex legis præscripto ita severo, ut debitorum instar queat exigiri. Verum circa hoc erit observandum, multa *Officia* in se & sua natura *Imperfecta*,

Ceteroquin non nisi loco justæ sui defensionis privatae, Magistratum adire res patitur; cuius igitur muneri proprie injunctum nihil aliud est, nisi ut Officiorum Perfectorum observationem secundum leges urgeat.

§. VII.

Quamquam igitur veram Officii Perfecti rationem & indolem ex allatis constare putamus; coronidis tamen loco adhuc ponamus, hominibus omnem facultatem cogendi, vel vi officia hæc extorquendi ademtam esse; quid inde gigneretur, nisi interitus mortalium inevitabilis (*a*)? Contra autem, admissa facultate ad cuncta etiam imperfecta officia implenda alios vi cogendi; eadem miseria genus humanum opprimeretur (*b*). Vitiositatem enim mortalium tam versutam ac late diffusam esse, experientia tristis docet, ut

C totæ

omnisque violentæ immunia executionis, interveniente tamen pacto, fieri *hypothetice*, ut Philosophi loquuntur, *Perfectæ*, ac consequenter vi etiam posse extorqueri; quorum ad genus exemplum allatum pertinere recte putatur.

(*a*) Vid. SCHUBERTI *Philos. pract.* §. 36. Cfr. BURLAMAQUI L. c. Vol. III. p. 175.

(*b*) Vid. SCHUBERT I. c. Cfr. HUTCHESON *Système de Philos. Morale* Vol. I. p. 435.

totæ malignorum cohortes, latronum sive belluarum instar, spe prædæ ac rapinæ, ad nefandissima scelera patranda in utroque casu facile impellerentur, sceleribusque nomina virtutum tribuerentur, ac crudelissima sic generis humani acceleraretur ruina. Ad utilitatem igitur, æque ac conservationem mortalium, quam ad obtinendam omnes naturæ leges tendunt, maxime pertinet, ut sola Officia Perfecta, sive Negativa, queant vi extorqueri. Imperfecta autem, sive Positiva, benignitati hominum maturanda relinquantur.

Ut vero mortales officiorum suorum, omni etiam externa coactione, aut violenta exsecutione carentium memores, sponte sua illa sancte colant, votum esse merito debet humanitatis sincerum atque perpetuum.

